

**ЈУГОСЛАВ ТОМИЋ, НОВИНАР И ПУБЛИЦИСТА:
„РАДИО 016“ – ТРИ ДЕЦЕНИЈЕ ИНФОРМИСАЊА,
КУЛТУРЕ И МУЗИКЕ**

Све је почело 1992. године када је у неком неформалном информативном разговору Звонимир Шимуњец, тада угледна медијска личност у Београду, поменуо могућност оснивања приватних радио-станица по одлуци Владе Републике Србије. Било је присутно нас неколико, а мислим да сам ја једини ову причу схватио озбиљно и та идеја ми се почела вртети у главни, готово сваки дан.

Расписан је конкурс за доделу фреквенција и одлучио сам да учествујем. Почео сам да припремам документацију, која је на крају имала стотинак страница. Једва сам прикупио све могуће папире и званично их предао Влади РС.

Нисам се много надао, али... Решењем од 18.09.1992. године добио сам дозволу од Владе Републике Србије за коришћење фреквенције FM 101,6 MHz локација Лесковац, пријемна зона Лесковац. Нешто касније добио сам решење од стране Министарства информисања РС, уписани у Регистар средстава јавног информисања под регистрационим бројем 51. По том конкурсу подељено је још само пет радијских дозвола у Србији (Београд, Ниш, Крагујевац...) Пола године су трајале припреме и монтажа технике, да бисмо 19.03.1993. године почели експериментални програм, јер смо, чекајући званичну одлуку Министарства информисања за доделу фреквенције, били у потпуности спремни за почетак рада. Формиран је тим од десетак људи и почели смо званично са радом десет дана касније, тачније 29.03.1993. године, као друга приватна радио-станица у Србији (прва је почела са радом Радио станица „34“ из Крагујевца. И, ево, постојимо већ 32 године.

Простор од 50 метара квадратних, у коме се и днас налазимо, добили смо на коришћење од радне организације „Невена“ љубазношћу тадашњег директора Милана Стаменковића. Иначе, простор је дат на коришћење „Невени“ од стране СУБНОР-а, који се и данас ту налази. Подсећам да је то било веома тешко време, са ненормалном инфлацијом и блокадом међународне заједнице, што нас је изузетно ометало у набавци емисионе технике. Предајник марке ТАМ (Италија) смо набавили захваљујући нашем, нажалост покојном пријатељу Страхини Николићу, и фирми „Техно прогрес“ из Београда. Требало је месец дана да из Милана стигне до Лесковца. Миксета је из Немачке такође стигла за месец дана, плус је била изгубљена на софијском аеродрому. Магнетофони, грамофони, микрофони... набављени су у Београду од људи који су нам и монтирали студио уз свесрдну помоћ покојног Предрага Цекића, дугогодишњег тон-мајстора Радио Лесковца, а касније нашег радија, на чему сам му био веома захвалан. Требало је опремити остатак простора намештајем. Користим прилику да се још једном захвалим мом пријатељу Браниславу Стојковићу, власнику некадашњег „Eurosalona“, који је комплетно опремио намештајем целокупан простор и то све у виду поклона. Антена висине 12 м постављена је на кров зграде S-15 где се и сада налази захваљујући фирми „Inženjering prom“ и лично њеном власнику Ђермановићу, који ми је у томе много помогао. Имали смо проблеме око постављања антене са Управом зграде S-15 чији станари то никако нису дозвољавали бојећи се „зрачења“, које, наравно, није постојало. Проблеми су отклоњени и антена се и даље налази на тој згради, уз веома добру сарадњу са Управом зграде.

Сви почетни проблеми су отклоњени и кренуло се са радом и 24/7, и тако све до данас. Колектив је бројао око тридесетак људи, јер је 1995. године почео са радом и Други програм радија, Радио „F“ на 107,4 MHz, који је нон-стоп 24 сата емитовао народну музику. Али, не задуго, јер нам је 2.000 године одузета фреквенција, јер по тадашњем закону појединац није могао да поседује две радио-фреквенције.

И кренули смо врло амбициозно. Програм на обе радио станице 24 сата нон-стоп. Десетак емисија дневно и још неколико викендом. (...) Од многих аутора, који су радили ових 30 и кусур година, на нашем радију најдуже су били активни Братислав Лекић, Биљана Спирић и Јелена Нојић, која је и данас присутна на таласима радија.

Нисмо имали класичне информативне емисије, а о политици на нашем радију није било ни „П“. За 32 године рада ниједан градоначелник није био гост нашег радија, а о представницима странака да и не говорим. Зато и нисмо пет година од стране града Лесковца добили средства по расписаном конкурс за пројектно финансирање медија које је уведено 2015. године, како на ниво Републике, тако на нивоу општина и градова. Од Министарства смо добијали средства, јер смо реализовали квалитетне пројекте, али од града нисмо пет година, иако смо најстарији медиј у граду и годинама најслушанија радио-станица у Лесковцу и Јабланичком округу. Због неправилности у реализацији око расписивања конкурса, неколико пута смо тужили град и редовно добијали од Управног суда пресуде у нашу корист, што нам је била бар нека сатисфакција за неоправдани губитак средстава, али смо зато за време невиђене медијске блокаде 1995. године почели да реемитујемо емисије ВВС-ја на српском језику два пута дневно уз невероватну слушаност наших грађа све до чувеног „Шешелјевог закона“ када смо то прекинули из „безбедоносних разлога“. Било је тим поводом и чувених „информативних разговора“. Касније смо реемитовали и информативне емисије станице „Deutschce Welle“, наравно на српском језику и умало и „Глас Америке“, али нам је то било изричито забрањено. Чак су биле и претње затвором.

Скрећем овде пажњу и на нашу активност за време бомбардовања, 1999. године, 78 дана, колико је трајало бомбардовање, радили смо вредније него икада и били убедљиво најслушанија радио станица у овом делу Србије, па смо после тога добили и многа признања од стране општина на југу Србије и представника војске. Чак је и нас неколико експлозија у Лесковцу затекло на тераси радија и умало повредила.

Били смо чланови Удружења радио-станица Србије ANEM и СРЕКТР-а, а сада смо чланови репрезентативног удружења „РАБ-Србија“ и то од његовог оснивања 2008. године. (...) Од оснивања 2014. године смо чланови мреже NAXI NACIONALA коју чине двадесетак најквалитетнијих локалних радио-станица у Србији, од Суботице до Враћа. (...) Бавили смо се и издавачком делатношћу. Објавили смо три књиге: „*Фејат*“ (о трубачу Фејату Сејдићу), „*Завичајни клуб студената у Лесковцу*“ и *Горановић* и „*Бог се насмеши*“, а ова књига коју држите у рукама је четврта.¹

¹ Напомена: Југослав Томић: „Радио 016 – три деценије информисања, културе и музике“, Лесковац, 2024. године